

DOMALD,

Tragedie

I Fem Acter, med Chorer.

STOCKHOLM,
TRYCKT I STOLPISKA TRYCKERIET, 1783.

1. The first part of the document is a list of names and titles, including "The Hon. Mr. Justice" and "The Hon. Mr. Justice".

• 1 •

TIL
HANS MAJEST
KONUNGEN.

*Stormächtigste Allernädigste
Konung.*

För Eder Kongl. Maj:t vågar jag i djupaste
underdånighet nedlägga detta mitt första försök
i Dramatiska delen af Svenska vitterbeten.

*Utom den Nådiga upmuntran Eder Maj:t
redan behagat lemna mig, hade aldrig min Sång-
mö vågat at frambära sina offer inför Tronen.*

*Om mitt försök gillas af Vitterbetens för-
nåmsta Kännare och Beskyddare, blifver det för
mig den största belöning, och starkaste driffjäder, at
genom flere arbeten förvärfsa mig större skicke-
lighet.*

*Med djupaste vördnad til dödsstunden fram-
bårdar*

*Stormächtigste Allernådigste Konung,
Eder Kongl. Maj:ts*

*Underdånigste och tropligtigste
tjenare och underläre
Gustaf Paykull.*

DOMALD,
Tragedie.

PERSONERNE.

DOMALD, *Upsala Konung.*

INGJERD, *Desi Gemål.*

AGNE, *Anförare för Lifvaktén.*

OTTAR, *Uplands Lagman.*

IFVAR, *Öfverste Präst.*

Präst.

Folket.

~~~~~  
*Theatern föreställer Borggården vid Gamla Upsala; på ena sidan synes  
Slottet, och i fonden Templet.*  
~~~~~

FÖRSTA ACTEN.

FÖRSTA SCENE.

DOMALD. AGNE.

DOMALD.

På så bedröflig dag, hvad mörkret långsamt flyr!
Hvad der förökar än det qual mitt hjerta bryr!
Hör, Agne, du min vän, som jag befallt at vaka
Vid dessa stormars ras, som folkets hjertan skaka;
Såg, hvilka gälla skri och dystra forgeskall,
Ännu i denna natt, jag hört från Fyrisvall?
Förtryckt af all den nöd, som Himlen Svea ämnar,
Jag flottets stolta prägt med håpen rykning lämnat,
Och en förvillad stig til Salas tempel bär,
Der suckar, qual och gråt min hela höghet är.

AGNE.

Du den förtviflan hört, som menigheten giuter
Inför en vredgad Gud, som deras bön förskjuter.
På detta nya slår, af dödens fäla ledd,
Förutan hopp om hjälp, man gör sig nu beredd
At åter Åsa Thor et ärligt offer göra.

DOMALD.

Förgåfves; våra rop ej Gudars ömkan röra.
Jag redan trenne år har sett mitt usla land
Förhärjadt och förödt af deras plågohand.

A

De

De rika åkerfält, som med en hårlig gröda
 För våra fäder lönt en slitig landtmans möda,
 De nekat oss sin skörd, och denna hungersnöd
 För hela folket vißt en grym och fäker död.
 Vi om förskoning bedt, men döfva Gudar funnit:
 Då fästängt djurens blod på våra altar runnit,
 Ach Himmel det förlåt! jag varit då så svag,
 Så grym, så obetänkt, at efter gammal lag,
 Kanke at landers straff med nya brott föröka,
 I egna landsmäns blod en vild försoning löka,
 Jag nu förbudit har at offra mänskor mer;
 Men ach! hvad batar väl at jag min blindhet ser?
 Hvart enda ögnablick ny fasa synes båda,
 Snart blir jag ensam kvar, at öfver grafvar råda.

AGNE.

Men, Domald, tror du väl alt folket nu begår
 Den grymma offertjenst, som redan aflagd är?
 Man fordrar mänskors blod at Gudars vrede stilla,
 Man öppet lastar dig, at Lårans helgd förvilla.
 Och hopen snart hos dig den enda grunden ser
 Til landers undergång, som nalkas mer och mer.
 Jag billigt fruktar alt, och jag med möda vågar
 Begåra ditt beslut.

DOMALD.

Hvad du min vilja frågar?

Du vet mitt tankesätt om dessa helga mord;
 Ej för et ögnablick min stadga blifvit gjord;
 Jag har ej grymhet nog at henne återkalla,
 För folkets raseri jag kan som offer falla,
 Jag kan i plågor dö, om ödet så befalt;
 Mitt mod mig återstår ...

AGNE.

AGNE.

Men det är också alt.

Af Sala likberäckt då luftens rymd förgiftas,
Ack Domald! ser du ej hvad mörka anslag stiftas?
Bland dessa plågors ras, i dessa fäsans spår,
Ser du, med lömska steg hur Ottar Lagman går
At et förloradt folk ifrån sin Konung vända,
At bana dig et fall, och sedan sjelf, kan hända,
På Nordens högsta thron, dit han har sträckt sitt hopp,
Af Ifvars vantro ledd, förmåtit stiga opp.

DOMALD.

Nej, Agne, Ottars dygd man låkert velat fvarta.
Hvem kunde vara född med nog barbariskt hjerta,
At med förräderi, vid hela landets nöd,
Bland vreda Gudars straff, förhårfjelle och död,
Ifrån en laglig Kung at ärfda spiran rycka?
Ack! kanske at en thron år altid ringa lycka:
Men omhvarfd utaf lik och af förtviflans skri,
Som ufelherens höjd, den måste frugad bli.
Jag utan tvifvel vet, at Ifvars grymma låra
I dag med ökad nit skall mänskoblod begåra:
Da honom mitt beslut jag först tilkänna gett,
Jag samma ögnablick har med förundran sett
Hur, uti lågors brand, hvaraf dels hjerta svallat,
För Gudars hämde thron han mig til ansvar kallat;
Jag kunde straffat låt, men visste ej min magt,
Och trodde vantron bäst begrafvas i föragt.
Jag mig bedragit har; han menigheten retar,
Han skål til Gudars hämd hos mig allena letar,
Jag det med vilshet vet, jag dervid vaka bör,
Men Ottars rankelått mig ingen frugtan gör.

AGNE.

I öfvermod af ädelmod, du flyr at tvekan bära
Om Ottars redlighet; men jag, som mera nära
Bland folkets tyfsta forl har hört dels tankesfärr,
Jag större lätthet har at känna honom rät;
Jag öfvertygad är, at hvars blinda öfver
Af Ottars statsklohet med fördel nytid blifver;
Man alltid snillet sett, i årelyfnans band,
De bästa vapen få af fanatismens hand.
Då hvar öfverljude mot dig predika vågar,
För Domalds gudlöshet at Himlen Svea plågar,
Jag ofta Ottar sett bland folket modfåld gå,
Och kasta ögar ned, och sig för bröstet slå,
Och ömka Sveas lott, och suckande beklaga,
At han ej hade magt, at genast återtaga
Den gamla offertjenst, som Himlen nådigt sett,
Och flere tidevarf et allmänt väl beredt.
Hvart lyftar detta allt om ej at upror föda?

DOMALD.

Och hvem begär en thron, som omges utaf döda?

AGNE.

För Sveas olyckshöjd ej Ottar fruktan bär,
Han ver, naturens hand sin gäfvad andra plår.
Då redan trenne år den grymma hungren plågar,
Han dömer sannolikt, at nödens mått är rågad,
At snart en ömnig skörd skall lifvet återge,
Och folket i sin Kung sin sällhets orsak se,
Fly, Domald, fly en eld hvars låga redan tindrar.
Blott på et enda fått du dels förhärjning hindrar,
Låt offren lika ske, jag dina tankar ver,
Det grymt, det falligt är, — men en nödvändighet,

Som

Som menighetens förl förmår allena stilla.

DOMALD.

Och dessa helga mord ännu jag skulle gilla!

AGNE.

Men, Herre, för en tid, med andra tänkesätt,
I människors gurna blod du dyrkat Himlens rätt;
Ack! vare långt ifrån at din förändring svårta!
Men hvilket okänt ljus har uppgått i ditt hjerta?

DOMALD.

Det ljus som hvar och en skall finna i sitt bröst,
Då han ej döfvad är för mänsklighetens röst,
Då, fast i sitt beslut at ifrån villan vändas,
Han låter i sin själ förnuftens sackla tändas:
Hur lätt är då, min vän, at kunna räddad bli,
Ur denna hvirfvelgång af klokt bedrägeri,
Som hundra prästers flock för våra mödrar ljugit,
Och vi i spåda bröst med modersmjölken sugit!
Jag nu föragta lårt de falska Gudars lag,
Som varit människor blott och Konungar som jag;
Til högre föremål min hela dyrkan vändes,
Och blott för världens Gud mit rena offer tändes.

AGNE.

Men du dock alltid ger vår gamla guds tjänst skygd!

DOMALD.

Jag hos dess idkare har funnit mycken dygd.
Ar hjertat endast godt, så skadar läran ringa;
Må Himlen skydda mig, at någons tänkesätt tvinga!
Min Drottning, Ingjerd själf, sin dyrkan Oden bår;
Vår kärlek lika stor och lika helig är.

Och fast jag ej förmås at hennes låra hylla,
 Hon mig exempel ger, at mina pligter fylla:
 Hon för min spåda son så mycken ömhet har,
 Som aldrig til sin vård han ägde någon far.
 Med hvilken tro som hållt kan männikan dygdig vara,
 Blott fanatismens ras sig dermed ej får para.
 Men ren för solens ljus blir skuggan mera svag,
 Och folket samlas snart at fira denna dag;
 Man hoppas Åsa Thor sin vrede blidkas låter.
 Gå, Agne, skynda dig til Fyris ången åter,
 Bland menighetens forl at vaka för din vän.

AGNE.

At fylla dina bud, jag aldrig töfvart än.
 Jag hoppas — men hvad syn! jag högsta Prästen skådar...
 Jag skyndar.

ANDRA SCENE.

DOMALD, IFVAR.

DOMALD.

Hvilket qual mig Ifvars ankomst bådär!
 Ach! hvad det plåglamt år för hvarje uplyst själ,
 At höra och at se en vantrons blinda trål!
 Säg, Ifvar, kommer du, som högste Präst i Sala,
 Om denna dögens felt at med din Konung tala?

IFVAR.

Jag kommer, Herre, hit af helig ifver rörd,
 At ömkan för dit folk, af Gudars anda törd,
 At dig til bot och nåd för sista gången kalla;
 Så fatta genom mig hvad Himlen vil befalla,

Hör

Hör vid hvad offers blod som han har fått vårt hopp.
Jag Gudars budskap bår: lyd, dyrka.

DOMALD.

Pråst! hör opp,
I vreda Gudars namn at fanatismen dyrka;
I månsklighetens namn med fog din låra yrka,
Och jag dig höra vil.

IFVAR.

Jag Thors befallning för,
Och dock om månsklighet du, djerfve, nämna tår,
Ack! håpna at dig ån mot Himlen mer förflynda!
Men jag med helig nit vil til mit ämne skynda:
Du ver, at vid den fest, som nalkas oss i dag,
I flere tidehvarf man ansett för en lag,
At månskors dyra blod på våra altar gjuta:
Jag vet hvad håremot du vågar nyfs besluta;
Men Håmdegudars rätt jag af din hand begår.

DOMALD.

Och alltid på din mun du Håmdegudar bår!
Barbar! hur vågar du at deras åra svåra?
Förmåne! skapa ej en Gud utur ditt hjerta,
Til vrede alltid böjd, från godhet alltid skild,
Som du, tyrannisk, grym, oblidkelig och vild.
För mig är han en far, som jag med kärlek dyrkar,
Som aldrig månskoblod til sin förföning yrkar.
Den tid, den olyckstid jag har begråtit nog,
Då mig en afgrundsmagt med sådan blindhet slog,
At månskors dyra blod i våra tempel rökte,
Och sådant raseri jag icke hindra sökte!
I min förtvifflin fånkt, at ökad fasa ge,
Jag sedan ofta tyckt de arma öfren se,
Hur för en vredgad Gud, som redan blixten tånder,
De återfökt sit blod af mina rädda händer.

Nej

Nej, Ifvar, aldrig mer få gräflig låra tyd.

IFVAR.

Hvad straffbart öfverdåd! med slutna ögon lyd.
Den Gud, som äger magt at verdens grund förstöra,
Och, blixtrande af hämd, at alt til intet göra,
Til några människors lif mån han ej ock har rått?
Om, Domald, i ditt slott man dig för nåra trådt,
Om der en famlad flock emot din höghet brutit,
Mån icke fleras blod til din förloning slutit?
Och samma rätt som din du Himlen neka tör,
Då han förtörnad år och åter blickas bör.

DOMALD.

Håll djerfve! redan nog du har min mildhet pröfvar,
Du lefde icke mer, om blott jag rätten öfvar.
Det kall du vanklådt har, det kall jag vörda vet,
Ännu dig frålla må från straffets billighet.
Gå, inom templets mur at snar förloning söka,
Låt offerdjurens blod på våra altar röka:
Kan hända himlens Gud til våra suckar ser!
Vakt! sluten borgen til.

TREDJE SCENE.

DOMALD. En af Vakten.

Vakten.

Dig Ottar genast ber
At företråde få: sin orsak han mig döljer,
Men menighetens mängd sin trogna Lagman följer.

DOMALD.

Ack! dessa ögnablick jag längtar vara fri,
Men då mitt folk begär, jag måste Konung bli.
Låt Ottar nalkas hit — hvad qual mitt hjerta sårar!

FJER-

FJERDE SCENE.

DOMALD. OTTAR.

OTTAR.

Från et förloradt folk, som, badande i tårar,
 På brådden af sin graf med nöda lifvet bår,
 Til Nordens Öfverdrott jag håpen skickad är.
 Man veta vil af dig hvad Gudarne förklarar,
 Med mildhet eller hämd om de til offren svatar.

DOMALD.

Ännu ej offren skedt, men tiden nära är,
 Til denna stora fest man snart mig kalla lär.
 Ack mätte våra qual en vredgad Gud försona!
 Ack må han blidkad bli, at Sveas lemning skona!
 Men såg hvad ovanf serl man nu bland folket hör?

OTTAR.

Då jag dels Lagman är, du intet frukta bör;
 Likväl jag tillstår fritt, at hopen i sin yra
 I dag af mina råd sig icke låtit styra.
 Alt up til Kungens borg en floek mig följa tordt:
 Mot deras Öfverdåd jag föreställning gjorde,
 At någon annan tid man borde Domald söka,
 Och ej på sådan dag dels omsorg mer föröka,
 Då mål af högsta vikt, vid denna stora fest,
 Til fosterlandets väl dels hela sinne fäst;
 Men genom gälla skri de likafulla begära,
 At sina tårar fram til Kunga thronen båra;
 Alt kan dock rättas lätt, allenast sjelf befall
 At strax de vända om och gå til Fyrisvall.
 Än aldrig Svea folk sin Konungs bud förskutit.

DOMALD.

Och aldrig Svea Kung mot folkets ömhet brutit.

B

Jag

Jag hatar dina råd, min pligt jag bättre vet.
 Vakt! borgen öppnas må för Svea menighet.
 Hvad? skulle jag som Kung mig hårdad undandraga,
 At höra folkets nöd och deras qual beklaga?
 Ack! hvad jag mera grymt af öder slagen är,
 Som blott för döda snart en krossad ipira bär.

FEMTE SCENE.

DOMALD. OTTAR. Folket.

En af Folket.

O Konung! se ditt folk som himlens nåd förkastar,
 Och snart i Hælheims natt utur din åsyn hastar.

En Annan.

Med hopar utaf lik vi Fyrisången höljt,
 Förtviflan dufört ofs, och döden med ofs följt;
 Der fordom Svea folk åt Norden lagar gifvit,
 Har nu en vidsträckt graf för hela riket blifvit;
 Ols plågoandar slå.

Flere på en gång.

O Konung se vår nöd!

Flere på en gång.

Slut våra grymma qual, förkrossa ols, o död!

DOMALD.

Olyckeliga folk, jag större plågor känner,
 Förtviflans grymma eld mitt slagna hjerta bränner.
 Oblidkelige Gud! en bön allena gif,
 Låt mig i dag förgås och skona deßas lif!

En

En Prest.

O Konung! Ifvar ber du må i templet tråda.

DOMALD.

Som Salas Öfverdrott, jag vil mitt käll beklåda.
Kom Ottar, för mitt folk i templet vittne var,
Om Himlen någon nåd för Svea öfrig har.

OTTAR.

Dröj, ulla menigher, jag skall dig snart berätta,
Om Himlen vil sitt straff förtynga eller låtta;
Men må imedlertid den vreda hämdens Gud
Försonas af er bön och dystra förgeljud!

SJETTE SCENE.

Folket.

En Röst.

Ur afgrundsdiupet af vår smärta,
Hör, Himmel, våra klagoskri!
Ack fräls oss! fräls oss snart från hungrens raseri!
Vi rope an din nåd med döden i vårt hjerta.
Ur afgrundsdiupet af vår smärta,
Hör, Himmel, våra klagoskri!

En Annan.

Vår ära Gudalik tillförne växte opp,
Och tycktes sjelfva Himlen räcka:
Vi trodde genom seclers lopp
Til sista barnabarn at denna sällhet sträcka

Men ack hur fäflängt var vårt hopp!
 Vi skola endast fasa våcka,
 Liket dessa bleka skuggors tropp,
 Som utur grafvarne förskräcka.

Chor.

Ur afgrunds djupet af vår smärta m. m.

En ung Flicka,

Ack Himmel, än så ung,
 Mig jorden ren förkastar!
 Jag til de döda hastar,
 Ack Himmel, än så ung!

Två af Folket.

Ols grafven skall förena,
 Vårt bröllop redan ordnat var,
 Min sällhet jag förkjufat för såker ansett har,
 De vreda Gudar det förmäna:
 Ols grafven skall förena.

En Flicka.

Ach vänner! verén J det grymma olycksfall,
 Som sista est-verld ännu förskräcka skall?

En af Folket.

Alt sedan trenne år, då hungren börjat rafa,
 Vi endast jämmer sett, och skräck, och död, och fasa,
 Hvad nyhet är det då tom du ols håpen ger?
 Då alt förloradt är, kan något fruktas mer?

Den Förre.

Et barn, hvars unga lif den grymma hungren tärde,
 Igenom spåda skri en beta bröd begärde

Uraf en usel mor, som lika plågor bar,
 Och redan af sig sjelf en skugga endast var;
 Vid barnets jammerskri, förtviflan, ömhet, fasa,
 Man såg med skiftad magt i hennes sinne rasa,
 Men snart dels egen nöd dref modershjertat ur,
 Förvirrad, fanslös, grym, hon fattar sitt beslut,
 Hon mördar sjelf sitt barn, hon det i stycken rifver,
 Til mänsklighetens skräck, en måltid tilredd blifver,
 Ren denna fälsans spis dels kalla läppar når;
 Då alla känslor fly och blott förtviflan rår,
 Hon ej til Himlen mer förgäfves suckar lånder,
 Hon mor sitt egit bröst med styrka knifven vänder,
 Och i det raseri som henne brottlig gör,
 Fötbannar Gudarne, sin Kung, sig sjelf — och dör.

Chor.

Ur afgrundsdjupet af vår smärta
 Hör Himmel m, m.

ANDRA ACTEN.

FÖRSTA SCENE.

OTTAR, Folket.

OTTAR.

Olyckeliga folk! du utan räddning är,
Förgåfves du din bön i detta tempel bår,
Den vreda hämdens Gud har icke blidkad blifvit,
Han genom Ifvars mun i dag tillkänna gifvit,
At vid den grymma nöd, som Svea land förstör,
En ynglings dyra blod i templet gjutas bår.

En af Folket.

Om Himlen vil sin nåd vid denna fördrän fåsta,
Hvem af oss dör ej nöjd för hela folkets bästa?

En Annan.

Hvad gladt hvad ljust hopp! försynen åter blid,
Skall skänka Svea land en rik och lycklig tid.

OTTAR.

Fördränken denna frögd, ack! kunde ni väl känna
De qual, de grymma qual, som detta hjertat bränna,
Då jag i ångstan sånkt för Er förklara skall,
Hur ingen räddning är vid våra olycksfall.
Folk, skulle du väl tro, då Ifvar heligt rydde,
För hvilka offers blod som Sveas plågor flydde.
At någon djerfhet haft i templet, för vår Gud,
At småda Himlens prest, som tolkade dets bud,

Och

Och i sitt raseri vid altarfoten tvåra,
 At ej med människoblod de vreda Gudar åra?

En af Folket.

Må den förmåttne strax för våra fötter dö!

En Annan.

Må vi i luftens rymd des brända stoft förströ!

En Annan.

Må plågoandars hår uti des hjerta rafa!

OTTAR.

Folk! stilla detta sorl, med mig begråt och sasa,
 Kån hvem sin yrslas höjd til sådant ubrott bar,
 Hör, bäfva usla folk, det sjelfva Domald var.

En af Folket.

Hvad!

En Annan.

Domald!

En Annan.

Gudar han!

En Annan.

Må han sitt brott försöna!

En Annan.

För vår förbannelse, ack himmel! honom skona!

OTTAR.

Det utan tvifvel är en gruslig saks höjd,
 At se sin egen Kung til gudlös hårdhet böjd.

Det

Det är allena han som vår förstöring våller
 Som hela folkets graf allena öpnad håller,
 Men folk! i dödens famn du honom vårda bör.

En af Folket.

Ja, han vår trohet har, vårt lif til honom hör.

OTTAR.

Min trohet skall för er et vårdigt mönster vara;
 Men folk! om himlens röst behagar än förklara,
 At männkors dyra blod dets hämdearm begär,
 Om Domald då få hård och få förmåten år,
 At ej för Gudars hämd et fordradt offer tända,
 Må Himlen från dets själ en sådan djerfhet vända!
 Men, om til fast beslut dets villa stadgad blef,
 Och til et grusligt val, o folk! dig ödet dref,
 At mellan din Monark och dina Gudar välja,
 Hvars vördnadsvärda rätt du snarast ville qvälja,
 Folk, lydde du väl då din Konung eller Gud?

En af Folket.

Vi ömkade vår Kung, men lydde Himlens bud.

OTTAR.

Kan hända Domalds brööst ännu man torde röra,
 Jag vil er bittra nöd för thronen genast föra:
 Men lämnen dessa rum, gån ut til Fyrisvall,
 Der om en liten stund jag eder sinna skall.
 Jag Ifvar komma ser, och vil allena vara,
 Då jag för Himlens prest er smärta skall förklara,
 Och löka Gudets nåd.

ANDRA SCENE.

OTTAR. IFVAR.

OTTAR.

Du, ödets helga tolk!

Är Domald än förmådd, af ömkan för sitt folk,
 Af vördnad för ditt kall, af nit för Gudars ära,
 På föreskrifvit lått at Himlen offer båra?
 Har du at yppa mig dels båttring eller ej?

IFVAR.

Han lyda Himlens bud! nej, Ottar aldrig, nej.
 Hur skulle Domalds bröst Förlynens vilja vårda?
 Du dessa stenar ser, de äro mindre hårda;
 Långt från at dyrkan ge, han ock förlimåda tordt
 Den gamla offertjenst som evigt vördas bordt,
 Han heone brottslig, grym, och onaturlig kallat,
 Och i det raseri, hvat af dels hjerta svallat,
 Han öppet sig berömt at släcka vantrons brand,
 Som alt för länge tårt i et förvilladt land.

OTTAR.

O straffbart öfverdåd! o blindhet utan like!
 Men, Ifvar, vil du då förråda Svea Rike,
 Ditt samvete, ditt kall, ditt tempel och din Gud,
 Och tänka som din Kung, och darra vid dels bud?
 Men nej, ditt tankesfärt en största frihet bådär,
 Du i de högas gunst ej största sälhet skådär,
 At hämnna Himlens sak, dels rätt at föra ut,
 Hvad annan äras höjd kan fälla ditt beslut?

IFVAR.

Ja, Ottar, det är sant, jag känner jag har styrka,
 At Gudars helga rätt i själfva döden yrka,

C

Men

Men ack! det fäfsngt är O Gud! at den är svag,
 Som modigt skulle dö at främja ditt behag,
 Då gudlösheten trygg regerar och befaller!
 Ack ja! för Domalds hand jag visst som offer faller.
 Den Gud, jag tjena skall til brådden af min graf,
 Mig blott et heligt nit til skydd och vapen gaf;
 För detta klena värn ej Domalds hårdhet domnar,
 Han i mitt guena blod sin gudlöshet fulikomnar.

OTTAR.

Då sådan ädel nit ditt rena hjerta rör,
 Du blott ditt helga tal til folket ställa bör,
 Och ej et ögnablick hos Domald mer förlora;
 Du spilde tiden blott. Tro mig at dessa stora,
 Och dessa Konungar, som skifta folken lag,
 Rätt tällan böja knå för Gudarnes behag;
 Och i den åras glans dem öder velat låna,
 Är deras stolthet tungt at Öfverherrar tjåna;
 Men folket, altid länkt i möda och belvär,
 Som uselt och förtryckt från fjellva vaggan är,
 Tar med förjufning an en helig gudelåra,
 Som, för den arma blid, tyrannen bör förfåra,
 Och til de svagas tröst förkunnar ofs en Gud,
 Söm straffar lastens brott, fast under purpurns skrud.

IFVAR.

Du Himlens redskap! tånd, mitt nit at värdigt leda,
 Tror du at folket då skall lårans höghet freds
 Emot en brottslig Kung.

OTTAR.

Jag ingen tvekan bär;
 Det lyder Gudars röst, och jag dels Lagman är,
 Och jag til dödens slag skall Himlens rätt bevaka,
 Men tyft! jag nalkas ser den djerfva Domalds maka

TREDJE SCENE.

INGJERD. IFVAR. OTTAR.

INGJERD.

Du Gudars helga präst! du folkets hufvudman!
 Jag til ert kända nit mig såkert vända kan,
 Ack! frälsen min Gemål: man redan allmänt knotar,
 Och folket öfverljude i sin förbittring hotar,
 At ock emot sin Kung, jag vet ej på hvad sätt,
 Beskydda lärans helgd och skaffa Himlen rätt.

IFVAR.

Försynen vare lof, som folkets hjertan leder,
 Och genom des beslut sin åras glans bereder.

INGJERD.

Hvad Ifvar? äfven du, som sköter fridens kall,
 Du gillar utan blygd så grufflig yras fall.
 Förbittring, hat och hämd bland menigheten rafa.
 Och du välsignar Gud för hvad som gör min sasa:
 Jag känner ej din själ, men vågar kanske tro
 Hos mig et lika nit för Himlens åra bo,
 Jag dock at värda vet de dyra skyldigheter,
 Som jag min Konung bör.

IFVAR.

Hvad helga rättigheter,
 Som honom hittills följt, han dem förlorat har,
 Då han för Himlens bud ej undergifven var.

OTTAR.

Håll! — Drottning, må din nåd förlåta Ifvars hjerta,
 Som kanske alt för fritt har gutit ut sin smärta;

Men männ en Himlens tolk der ej bör oro ge,
 At helgedomen kränkt, at läran skymfad se,
 Och, med en endas blod ur dödens öppna armar
 Då Svea frällas kan, at man sig ej förbarmar?
 Männ folket utan skäl begråter lärans fall,
 Och Gudars hårda straff, som landet drabba skall,
 Och dödens grymma qual, som deras hjerta bränner?
 Jag likafullt min pligt emot min Konung känner:
 At stilla folkets sorl, jag alla vågar gått,
 Men om, til rågad höjd af våra olycksmått,
 Min trohet ej förmår at deras villa styra,
 Om de til brottlig hämd emot sin Konung yra,
 Det endast Domald är, som, utan Gudars stöd,
 Bereder sin och din och hela Rikets nöd.

INGJERD.

Ack grymme! tåffen ej at mig med fasa fylla,
 Då, tröstad genom er, jag trodde friden hylla.
 Man Domald brottlig gör; ack! är det då et brott,
 At icke likars blod i templet gjutas fått?
 At, sträckt för den knif man helig kalla vågat,
 I deras öppna bröst man icke Himlen frågar?
 Ack! dessa Gudar jag til mina vittnen tar,
 Dem jag från spåda är en helig vördnad bar,
 Och som til grafvens brådd jag skall min dyrkan skänka,
 At aldrig jag förmått förutan fasa tänka,
 Hur genom månskoblod man Himlen nådig gör.

OTTAR.

Ja, Drottning! Himlens hämd med skäl förfåra bör;
 Men då han funnit godt at sin befallning tyda,
 Det endast ägnar oss med böjda hjäffor lyda.
 Och sjelf du döma må, hvem mera uplyst tänkt;
 Den, som et enda lif åt Gudars vrede skänkt,

Ell den som brottfligt flyr at hämdens Gud förlösa,
 Af fåfång ömkan rörd, en döende at skona,
 Och i sin villa nöjd, förutan minsta hopp,
 Sig sjelf och sin gemål och folket offrar opp?

INGJERD.

Jag vågar ej min lyn, som tulen qval förfära,
 Til en fördubblad skräck på dessa tafflor bära;
 De åt min slagna själ för mycken sasa ge,
 At kunna något mer än Domalds fara se.
 Ack! måtte blott min bön hos eder kraftig vara,
 Och elda edra bröst at min gemål föröfvara.

IFVAR.

Om du vår hjälp begär, hvi är du icke snar,
 Förut mot Domald sjelf at blifva des föröfvar?
 Gå, Drottning, skynda dig at honom föreställa,
 Hur mycket Himlens rätt och templets böra gälla,
 Säg, at han brottflig, grym och ogudaktig är.
 För honom folkets knot och deras tårar bär,
 Dem med din unga sons, med dina egna, blanda;
 Kanske du utfedd är af Gudars visa anda,
 At rädda din Gemål, som ej sin välfärd ler.

INGJERD.

Ack hvad mitt vankelmod du grymma vilkor ger!
 At se en öm Gemål förutan räddning falla,
 Om med min svaga bön jag honom ej vil kalla
 Til dessa helga mord, som alrid mig förskräckt,
 Och länge i des själ en rotad affky väckt.
 Du högsta vishets ljus, som at mitt hjerta röra!
 Stig ned i denna själ, och lär hvad hon skall göra!
 Ack Gudar! är det Er . . ack! är der Lokes röst,
 Som jag med bätvan hör i mitt förslagna bröst? . . .

Jag lyder — Må mitt nit Förfynens Ära öka!
 Fast kanske med et brott, jag skall ändå förföka,
 At frälla min gemål, min son, mitt fosterland,
 At rycka gifseln bort ur hånne Gudars hand
 Jag Domald öka vil, men vid mitt hjerta lädar
 Den fasa och det qval, som idel ofall bådär.

FJERDE SCENE.

OTTAR. IFVAR.

OTTAR.

Du hörde hennes tal: förvillad, oviss, svag.
 Hon redan är förskräckt at lyda Himlens lag;
 Hos henne lårans helgd et ringa bistånd vinner.
 Ack! i et brottligt hof all dyrkan snart förlviner.

IFVAR.

Det endast Domald är, som efterdömen ger;
 Men hvad mitt håpna bröst med helig rysning ser,
 Hur sig fördärftet snart til flere hjertan sprider!
 Ack! fordom har jag sett det varit andra tider!
 Då man ett heligt nit för Gudars Ära bar,
 Och det för Svea Kung dets första omsorg var,
 Med offrens varma blod at stänka hela Sala.

OTTAR.

Men, Ifvar, är det nog at om fördärftet tala?
 Der ägnar dig som präst, på mera kraftigt läse
 At hämma otrons magt och åkaffa Himlen rätt.

IFVAR.

För Gudars helga rätt jag vil mitt hufvud våga.
 Säg, hvad jag göra bör?

OTTAR.

OTTAR.

Och detta kan du fråga!

Har du då aldrig än uti ditt hjerta märkt,
Til något stort beslut at dig Försynen fläkt?
Du folket uprest ser, kan du ej deraf lära,
Hvad offer och hvad bön du bör åt Himlen bära?
Likväl om du mig blott en helig tyftnad i vår,
At undervisa dig jag genast färdig är.

IFVAR.

Ja, jag försäkrar dig ditt råd at alltid dölja,
At det med nöje få, at det med vördnad följa.
Om jag är lättfint nog at bryta denna ed,
O Himmel! för mitt brott de största straff bered!
Låt samma ögnablick på mig din åska falla!
Låt mig i dödens famn på nåd förgåfves kalla!
Må plågoandars skri, och Gudars händer öft,
Och de fördömdas qual belågra detta brööst!

OTTAR.

Men synes ingen här, som med et oskärt öra
Vårt heliga beslut i förtid kunde höra?

IFVAR.

Nej, ingen dödlig magt ois nu förråda kan.

OTTAR.

Se då det enda sätt, du lärans hufvudman!
At Himlens fordna rätt och templers återställas:
Man bör det onda tråd vid själfva roten fälla;
Så länge Domalds hand en gudlös spira bär,
Ej läran frälsas kan, och landet härjadt är.

IFVAR.

O Himmel! låt ej Hindr din plåga bland ois rafa,
Men spid i Domalds själ förskräkelse och fasa!

OTTAR.

OTTAR.

Ån straffar Himlen sjelf de stolta lasters brand,
 Ån lämnar han sin rätt uti en dödlig hand.
 Var icke, Isvar, sen at hämta denna åra,
 Låt icke människors hat ock fruktan dig förfåra:
 Ack! skulle du förgås i denna usla värld,
 Mor evighetens glans den vore föga vård:
 Der skulle himlens Gud med fröjd din hjessta kröna;
 Men nej, han äfven här din trohet skall belöna.
 Om Domald ä i dag til offret bifall ger,
 Då han sin faras höjd och Ingjerd's tårar ser,
 Kan sådan tvungen tro til Himlens åra lända?
 Han skulle åter snart til sina villor vända;
 Nej, ur hans djerfva hand defs spira ryckas bår,
 Och lämnas til en Kung, som henne värdigt för.

IFVAR.

Hvad sådan lycklig rid mig skulle glädje gifva!
 Hvem kunde neka dig at Svea Konung blifva,
 Som tagit landets väl och läran i försvär,
 Som våra Gudars röst och folkets kärlek har?
 Men Domald skyddar ån sin höghet och sin spira,
 Om jag defs bifall får at offret genast fira.
 Ack! i min blindhets höjd han säker räddning fått:
 Ej folket retas kan, det känner ej hans brott.

OTTAR.

Mitt vittne Himlen är, jag skyr en fåfång åra;
 Men vil med tålmod den runga kronan bära,
 Som Gudars helga tolk då du förlikra kan,
 At ödet kallar mig at taga riket an.
 Men ock för Himlens tjenst vil jag allena råda,
 Och råtra hädelsen, som vi fått länge skåda.
 Om Domald full af skräck til offret bifall ger,

Fäst hjertat nekar än, hvad är då detta mer?
 Du af en brottslig stam bör ingen telning lämna,
 Men då dels egen son til Himlens offer nämna.

IFVAR.

Hvad? Odens ättelägg! . . .

OTTAR.

Håll! jag med nöje ser.
 At detta grymma val dig billig saka ger.
 Då sjelfva Himlens tolk jag finner tveksam vara.
 Jag icke blygas må min svaghet at förklara:
 Som du jag länge vågt; men sjelfva Odens röst
 Til slut jag vittna tryckt i mitt förslagna bröst,
 At aldrig för sin son han denna Domar kände,
 Hvars far en brottslig sig från Himlens dyrkan vände,
 Och sjelf blir fostrad opp til lika gudlöshet.
 Jag vidden af min pligt mot Kungshuset vet;
 Men, då för Domalds brott vi tusen plågor lida,
 Bör Domar ock en dag en lika saka sprida?
 Då honom Himlens hat en sådan fader gaf,
 Han fordrat at dels lif skall genast stäckas af;
 Men Domald, som kanske man skulle färdig finna
 At låta oskyldt blod på Salas altar rinna,
 Skall våpnas för sin son, och lå et offer bli
 För vreda Gudars hämd och folkets rateri.

IFVAR.

Utaf Förfynens nåd du mig har skickad blifvit.
 Hvad brottsligt vankelmod mitt hjerta eljest drifvit!
 Ja, om tyrannen skrämde til offeret bifall ger,
 Jag följa skall ditt råd. — Men hvad? jag honom ser!

Jag skyndar at min lyn en sådan falsk spara,
 Til dels om Gudars hämd jag ock kan låker vara,
 Jag folket väcka skall.

OTTAR.

Gå: Himlen skydde dig!

FEMTE SCENE.

DOMALD. OTTAR.

OTTAR.

Dels blinda vantros nit skall lyckligt tjens mig.
 Jag fanatistens dolk mot Domald hunnit hvålla,
 Dels krona inan kort skall pryda denna hjässa.

DOMALD.

Hör, Ottar: borde jag dig finna i mitt Slott,
 Då nålstan folkets forl til alman refning gått,
 Och i de villors ras, som deras hjertan trycka,
 De svurit, ur min hand at Himlens offer rycka?
 Hvad gjorde Ifvar här? låg hvarföre han gick,
 Det första ögnablick jag honom skåda fick?
 Männ i mitt eget slott för mig man inaror ställer?
 Men för et hatadt ljus jag mina ögon fäller,
 Och sjelf jag villig är at taga ditt förtvar.
 Du tiger!

OTTAR.

Detta folk, som sådan djerfhet har,
 Och som förtjent den död omkring dels hjesla rasar,
 Ack! hvad mitt håpna bröst för dels förbittring sasar!
 Tro, at til dödens slag jag vörda skall din nåd.

SJET.

SJETTE SCENE.

DOMALD, OTTAR, AGNE.

AGNE.

En talrik menighet, i straffbart öfverdåd,
 Til Salas Kungaborg från Fyrisången hastar,
 Och genom gälla skri din vifa mildhet lastar.
 Med möda några steg jag hunnit har förut,
 At yppa folkets lorl och fåga dels beslut:
 Det fordrar vördnadslöst at genast åtydte blifva,
 Och genast Himlens hämd försoningsoffer gifva,
 Och tala med sin Kung.

DOMALD.

Nej jag är ej så svag.
 Uti mitt eget slott at krypa för dels lag.
 Om folket inför mig vil sina böner bära,
 Det har en sådan nåd med vördnad at begåra.
 Jag vet dels hånidearm för mig kan blifva tung.
 Men om jag falla skall, vil jag förgås som Kung.
 Til bröttligt öfvermod jag ej vil vittne vara:
 Du, kalla folket hit, på mina vågnar svara
 At min befallning är, de gå til Fyrisvall,
 Då jag beränka vil hvad jag besluta skall.
 Du, Ottar, följ din Kung.

OTTAR.

I denna vilda yra,
 Jag borde blifva kvar at folkets hjertan styra.

DOMALD.

Nej, öfverlägg med mig hur alt man stilla bör.

OTTAR.

Hvad harm at mig dels list från menigheten för!

SJUN.

SJUNDE SCENE.

*AGNE. Folket.**AGNE.*

Folk! den Monarkens nåd, som Himlen eder gifvit,
 Af edert öfverdåd med råtta tröttad blifvit,
 Och sjelf i min person han den befallning ger,
 At strax til Fyrisvall ni återskynden er;
 Dels mildhet läfvar då er nöd at öfveivåga.

En af Folket.

Hvi synes han ej här?

AGNE.

Behöfver jag det säga?

Til dels han åter färt en skyldig lydnad se,
 Han ej ert raseri vil företråde ge.

En af Folket.

Och Sweas fria folk han så förakta vågar!
 Vål; folket i sin nöd ej honom mera frågar,
 Man sjelf sig hämnna kan.

AGNE.

Förmåtna menigheter,

Som dina band, din ed så litet vörda vet!
 Jag vil, at inför er min Konung trogen vara,
 För honom stiga ned at dels beslut förståva.
 Men hvad förhåligt forl, och hvilket almänt gny!
 Gif tylnad!

En af Folket.

Kungasläf! utur vår åsyn fly.

Då hela folkets röst du hör förfärlig knota,
 Gå, skynda, Salas Kung för sista gången hota,

At

At, om at löka ous dets stolthet än är sen,
 Han mer ej af sitt slott skall finna sten på sten;
 Och hela folkets hat skall på dets hjässa trycka,
 Och Ifvar ur dets hand skall Himlens offer rycka.
 Folk! tänker du ej så? — Ert gilla vapnebrak
 Beviljar edert nit at främja Himlens sak.

AGNE.

Er Konung'...

Folket.

Intet ord för honom mera våga:
 Fly från et uselt folk, förtvifladt i sin plåga.

OTTONDE SCENE.

Folket.

En af Folket.

Ack bröder! i den nöd ous alla trycker ner,
 Hvad qual at ha en Kung, som ej vår plåga ser?
 Som hotar at mot ous sin grymma vrede tända,
 Då vi i dödens famn de sitta suckar tända.

En Annan.

Til trots för all vår nöd, för våra plågors magt,
 Långt från at räddning få, vi endast få förakt.

En Annan.

Ack! sådant raseri de stora alltid darrar;
 De tro ous födde blott til uselhet och tårar.
 Må då vårt klagorop til Himlen stiga opp!
 Som är de svagas tröst och de förtrycktas hopp.

D 3

En

En Röst.

Himmel! för din allmagts hand
 Herden i sin hydda bäfvar,
 Och Monarken fäfångt jäfvar
 Dina lagars strånga band.
 Ulla, rika, låga, höga;
 Örnen emot molnet sträckt,
 Masken i sitt grus betäckt,
 Äro lika för ditt öga.
 Himmel! för din allmagts hand
 Herden i sin hydda bäfvar,
 Och Monarken fäfångt jäfvar
 Dina lagars strånga band.

Chor.

Himmel! för din allmagts hand
 Herden i sin hydda bäfvar,
 Och Monarken fäfångt jäfvar
 Dina lagars strånga band.

En Röst.

Ack Himmel! hvilket öfverdåd,
 At utan skonämhet det enda offer neka,
 Som kunde Gudarne beveka
 At återskänka lif och nåd!

En Annan.

J, bröder, som man dömt til döden!
 Är väl en gnista hopp och tålmod igen,
 At kunna bära längre än
 Er Konungs tyranni och Sveas olyksöden?
 Hvad? äro icke vi de samme Svenske män,

Som altid gammal frihet yrkar,
 Och altid Himlen nitiskt dyrkar?
 Hvem af oss är väl då så litet årans vän,
 At han ej vet sin pligt, och at förfäktat den?

En Aman,

Ofs Gudarne kalla,
 At skydda sin lag:
 Hvad blod de befalla,
 Skall gjudas i dag.
 Ofs Gudarne kalla,
 At skydda sin lag.

Chor.

Ofs Gudarne kalla *m, m.*

TREDJE ACTEN.

FÖRSTA SCENE.

INGJERD. Folket.

INGJERD.

Du villseförda folk! i alla Guds namn.
Fly, och begraf ditt brott i Fyrisångens famn:
Din Konung kommer hit, din djerfhet at fördömma,
Han ej en billig hämd skall vid din åsyn glömma.

En af Folket.

Vi utan frugtan se en magilös vredes svall;
Han Himlen icke mer och oss förakta skall.

INGJERD.

O folk! den smärta kån, som Svea Drottning fårar . . .
Men ack! du ser mitt kval, och ler åt mina tårar!

En af Folket.

Så Domald med förakt tillförne våra fett.

INGJERD.

Ack grymme! han sitt lif för eder skulle gett;
Han gärna ville dödt at edra plågor häfva;
Och brott, och hat, och hämd i edra hjertan sväfva!
Du orackfamma folk! ack frälse min Gemål!
Men nej, ert raseri ej några suckar tål,
Jag har på edra brott förlorat mina böner,
Jag er med fasa ser, J hårda klippans löner.

På stället mörda mig, ell utur flottet flyn!
 Jag ler, ni icke mer för någon illbragd skyn;
 Så glömmen ej min ton; han föddes til er krona:
 Må ej ert raseri defs spåda ålder skona!
 Med handen öfverhöljd af mitt och Domars blod,
 Gån, mördnen eders Kung, gån at en årestod
 Til edra namns förvar för efterverlden resa; —
 Men ni ej röras mer af ömkan eller nesa,
 Ert hjerta är af stål, barbariskt, grymt och vildt.

En af Folket.

Du icke frukta bår; vi dig och Domald skildr;
 Du våra Gudars tjenst med vördnad alltid sköter,

INGYERD.

Och min förtviflans ras du grymme så bemöter!
 Fråls Domald! fråls min ton! för mig jag icke ber,
 Och skall i dödens famn ändå vålsigna er.
 Jag fruktar ej för mig; för min gemål jag bårvar:
 Jag för min enda ton i dödlig ångest svårvar.
 Ack otacksamma folk! jag fruktar ock för dig.
 Med alla seclers hat ditt namn skall hölja sig.
 Och om din vilda själ på Himlen vågar kalla,
 Skall hånnde Gudars blick på dig förfärlig falla.

En af Folket.

Hvad hennes bittra sorg mitt bröst til ömkan rör!

En Annan.

Nej, sådan nesas höjd ej Svea drabba bår.

En Annan.

O at vår Drottningens nåd sig öfver oss förbarmar!
 Ack! känner man sig själf i dödens öppna armar?

E

Nej

Nej aldrig Svea folk sin Konung har förrädt.

Flere.

Förlåt vårt raderi! förlåt oss våra brott!

Den förre på knä.

O Drottning! gif oss lof at dig vår vördnad bära,
Och gråtande, på knä, en enda nåd begära:
Ack! blidka din gemål; dels mildhet sök förmå,
At vi ännu i dag til offret bifall få,
Som Ifvar har befalt at hämdens Gud förfona.
Må Domald af sitt folk en ufel lämning skona!

INGJERD.

Stig opp; et troget folk jag känner nu igen.
Nej, aldrig blef en Kung förrädd af Svenska män.
En son sin vreda far kan lätt försonad göra,
Ni åren Domalds barn, han skall er ånger höra.
Hvad detta offer rör, som Gudars vreda tolk
I deras namn begärt, så veten, usla folk,
At det i Ingjerd brööst en gruslig fasa jagar.
Ack! är det då så tungt at lyda Himlens lagar?
Men dock dels djupa råd jag icke granska vil,
Jag vet at lydnad blott hör månskofslågtet til;
Jag Domald skall förmå, mig denna omsorg lämna;
Han genast skyndar hit at sig på eder hämna,
Han ren förtörnad vet ert grymma öfverdåd;
Gån utom borgens krets; dels bifall och dels nåd
Jag hoppas innan kort för er at kunna tyda.

En af Folket.

Du ensam räddar oss och vi med vördnad lyda.

ANDRA SCENE.

INGJERD.

Förfynen vare lof, som gynnat mitt beslut
 At denna menighet från flottet föra ut!
 Om för et ögnablick sig Domald hit begifvit,
 För folkets raleri han visat et offer blifvit.
 Men ack! hur gruslig pligt mig ännu återstår!
 Jag farar för mig sjelf; — jag skrämd och rådvill går
 At, mot mitt hjertas val, af min gemål begära,
 At han i menlöft blod må sina händer bära.
 Och uti hvilket blod! — ack! i mitt olycksfall,
 Kanske min grymma bön en änka vålla skall!
 Kanske sitt enda barn ifrån en moder rycka!
 Ack! i de grymma qval, som detta hjertat trycka,
 Jag vet ej hvad jag vil, jag vet ej hvad jag bår, —
 Men skall mitt öga se at hela folket dör?
 Skall Gudars hånade arm mot Svea längre rafa?
 Skall jag ännu en gång för Domalds öde fasa?
 Nej, landet räddas skall — ack! kanske alt för sent!
 O Gud! som hjertan ser, du vet at mitt år rent:
 Så gif mig då i dag en mera modig styrka,
 Och större sinneslugn at din befallning yrka!
 Lär mig med vårdighet at bli din viljas tolk!
 Men ack! jag Domald ser,

TREDJE SCENE.

INGJERD. DOMALD. AGNE.

DOMALD.

Hvar är det djerfva folk,
 Som mot sin Konungs bud har höjt en trottsig hjässa?
 Har det väl redan gått mot mig at vapnen hvässa?

E 2

IN.

INGJERD.

Nej, folket stilladt år, det mina böner hört;
Jag' utom borgens krets har menigheten fört,
Och dina höga bud med vördnad äro lydda.

DOMALD.

Jag kom, at thronens helgd för menigheten skydda,
Jag fattat mitt beslut, at förr min bane se,
Än at af spirans rätt det minsta efterge.
Men, hvad det ljustigt år at villigt åtlydd blifva,
At kunna utan straff med mildhet lagar gifva!
Och hvad den lyckan än min sällhet större gör,
At jag en öm gemål derföre racka bör!
Ej mer mitt trogna' folk skall Ifvars grymhet äga,
At fordra månskors blod.

INGJERD.

O Gud! hvad skall jag säga!

DOMALD.

Hvad bådär denna suck, hvad nya olycksfall?

INGJERD.

Ack! kanske med min bön jag dig förtörna skall;
Men hela folkets nöd jag har för dig at bära,
Och hämde Gudars rätt utaf din hand begära.

DOMALD.

Hvad? Ingjerd af mig ber det grusligaste brott!
Jag i min olyckshöjd har saknat detta blott,
Och du, hvars stora själ så fritt, så ädelt tänker,
Dig i et enda fall i villans brådjun tänker!
Ack! kanske min gemål mer uplyst vara bordt.

INGJERD.

Tro ej at denna bön jag utan föla gjordt;

Dels rysning nära är at mina läppar fästa;
 Men denna grymma nöd, och hela landets bästa,
 Och Domalds egit vål, och Himlens egen röst,
 De tala mera högt i mitt förfogda bröst.
 Jag sett de grymma qual, som folkets hjertan villa;
 Gå då at Gudars hämd och menigheten stilla,
 En enda ynglings blod ej mera fåfängt spar.

DOMALD.

Men, är jag icke ock den underlåtens far?

INGJERD.

Du hela folkets är: ack! vårdes dig beveka,
 At ej ur dödens famn dels enda räddning neka:
 De hopar utaf lik, som vi kring thronen se
 För din bestörta syn, låg, äro icke de
 Nog talande bevis, at Himlen bör förlonas,
 Och ej en endas blod för hela landet skonas?

DOMALD.

Hvad blindt, hvad fåfängt hopp, et dåradt hjerta styr!
 Tror du för nya brott at Himlens vrede styr?
 Ack! då vårt klena stoft af honom lifvadt blifvit,
 Har han så gruslig lag vår svaghet föreskrifvit,
 At genom bödlars hand sin ära offer ge?
 Nej, vi dels helga bud i våra hjertan se,
 Der hvarje ögnablick dels mildhet höres ropa:
 Hjelp din förtryckta bror, som plågor öfverhopa,
 Den ulla tårar spar, låt dygden skyddad bli:
 Gån icke, galna folk, at i ert raleri,
 På fridens altare hvarandra sönderflita.

INGJERD.

Hör opp, at ömkanslöst min svaghet förevisa.
 Du tror en mild Förfyn! — ack hvilka mildhets prof!
 Ditt land i trenne är den grymma hungrens rof.

Och

Och dessa plågors våld, som invid thronen sata,
 Och dessa toma fålt, och denna dödars fata!
 Nej, Domald, hör min bön, låt offret genast ske,
 At Himlen må vår nöd, och vår förtviflan se.
 Ack! är ej mildhet nog, desd vrede at betaga?
 Skall han, af ömkan rörd, sin gissel undandraga.

DOMALD.

Nej, bättre är at dö, om sådan är min lott,
 Än at förtjena straff, igenom nya brott.

INGJERD.

Men tror du ock ditt folk i sina olycksöden
 Ha lika styrka kvar, at äfventyra döden?

DOMALD.

Jag-folkets svaghet vet, jag vet desd raseri,
 Men jag vil ej förledd af någondera bli.

INGJERD.

Vål, jag ditt upfåt ser, jag vågar det ej lasta,
 Du går med snabba steg, at til dit öde hasta.
 Snart hela folkets hämd skall bli å nyo väckt,
 Som, för et ögnablick, min nit med möda släckt.
 Men, vid din nära död, må ej din grymhet ämnas,
 At mig och at min son til hopens offer lämna!
 Ditt öde följer oss, vår tima kommen är.
 I alla Gudars namn, jag heligt dig beivår,
 Mig detta ögnablick er uselt lif beröfva!
 Låt folket mot min son sin grymhet icke öfva!
 Ryck honom stilla bort från deras raseri!
 Desd död af fadrens band skall mindre gruslig bli.
 Hvad önskan för en Mor! — O Gud jag andra gjorde,
 Då jag med större hopp min svaghet smickra torde!

Då först jag denna pant af Domalds kärlek vann:
 Men ack! jag Himlen döf för mina böner fann.
 Känste mitt grymma qual skall nu des nåd beveka,
 At ej vårt kalla stofst åt samma grafhög neka.
 Jag hatar lifvets ljus, jag hatar derifrån,
 Men ack! det grufligt år med en Gemål och Son.
 Ack! måtte deras fall mitt öga icke röra!
 Må jag i dödens famn mig än förhoppning göra,
 At de en räddning nå vid ödets grymma slag!

DOMALD.

För min förskräckta själ din rasla undandrag.
 Om hela folkets svärd emot min hjesa sträcktes,
 I denna fria själ ej minsta bäfvan våcktes;
 Men ej et ögnablick mitt hjerta hårdar sig,
 At lida denna syn, din grymhet bjuder mig.
 Ja, jag med smärta ser en dödlig säfångt yrka,
 Utom sin trånga krets at höja up sin styrka,
 Och i et ständigt lugn at vidga ut sin själ:
 Hvad Himlens strånga hand förstår, at alt-förvål.
 Den vilas stolta bröst til svaghet återföra,
 Och i et ögnablick des mod til intet göra!

INGYERD.

Ack grymme! år det svagt at lyda hjertats röst?
 Barbariske Gemål! gå, hårda då ditt bröst,
 At se din makas blod för dina fötter svalla,
 At se din enda son för dina vapen falla,
 Gå så beröm ditt mod, och glad den vålluft njut,
 At blodets öma rätt ur hjertat drifvit ut.

DOMALD.

Jag säfångt står emot; hvart ord min fasa öker:
 Befall mig då hvad brott som din förtviflan söker,

Och du skall blifva lydd.

INGJERD.

O Gud! hvad grymma qual
 Belågra detta bröst! Jag ryser för mitt val. —
 Hvad blod har jag begärt? — jag känner Narftronds fäla;
 Jag Loke hvina hör, — deß plågoandar rala —
 Deß afgrund öpnad är. — Håll, grymme hämde Gud!
 En utel dödlig fräls, som lyder dina bud!
 Men redan större lugn mitt häpna hjerta finner,
 Och falans tunga magt urur min lyn förfvinner.
 Ja Domald! jag din nåd med vördnad emottar,
 Och skyndar, om ditt val at lämna folket svar.

FJERDE SCENE.

DOMALD. AGNE.

DOMALD.

Hon ryser för sin bön, och går at henne yrka!
 Ack! hvad förfärligt prof af människans ringa styrka!
 Ej Himlen i vår själ et frö til grymhet lagt;
 Nej, vi förvildas blott igenom vantrons magt.
 Det då förgåfves var, jag i mitt högmod trodde,
 At detta hjertats val blott af mig sjelf berodde:
 Ack! i min olyckshöjd jag ej den urlåkt har,
 At vantrons tjocka moln min svaga lyn betar;
 Mig enkom Himlens hat til ljuset velat kalla,
 At utför villans brant med öppna ögon falla.
 Nej, jag ej Konung är, jag är ej Domald mer.
 Du Agne! som mitt qual och min förtviflan ser,
 Säg, blyges ej din själ, at min förnedring skåda?

AGNE.

AGNE.

Då Svea frälslas skall utur en säker våda,
Och då ditt eget vål, och folkets, det begår,
Hvad, detta ögnablick, en svaghet loflig år!

DOMALD.

Gå ej, at falans brant för mig med blommor täcka,
Jag alt för uplyst år at ej min affky väcka;
Men fast jag til et brott mitt bifall måste ge,
Beror dock af mig sjelf at icke offret se,
Jag skulle ej förmå min saka återhålla,
Och hos et villadt folk en ny förbiftring vålla.
At tygla Ifvars hat jag valt et annat sätt:
Vid denna grymma fäst bevaka du min rätt,
Må Ottar ock til alt för folket vitne vara.

AGNE.

Jag skyndar at dit bud för honom strax förklara.

FEMTE SCENE.

DOMALD.

Nej, denna grymma dag jag icke hårdar ut,
Och min förlagda själ behöfver et beslut:
Då tufen plågars här mitt slitna bröst förtära,
Skall jag af lifvet tryckt min bördas längre bära?
Jag har et ögnablick at icke brottslig bli,
Nej, snart min slagna själ skall åter varda fri;
Ack! uti bojor fäst vid ödets tunga lagar,
Hvad människan lycklig år at sluta sina dagar!
Alt sedan jag blef Kung, Förlynens öga vet,
At jag blott jämmer sett, och qual, och uselhet:

F

Jag

Jag känner, det är tid at lugn och stillhet njuta; —
 Vålan! må detta svärd min letnad genast sluta.
 Farväl mitt fosterland, blif låt! — Hvad ömklig röst,
 I dödens ögnablick förskräcker än mitt brödt!
 Ack Ingjerd! ack min son! jag er til offer lämna,
 Och folket i ert blod sig på min stolthet lämna,
 Och Ifvar, vid min död, för mänskligheten kall,
 Uppå mitt spridda stof Försynen lofva skall.
 Ack! at mitt olycksmått til sitta höjden råga,
 Ännu jag lefva skall, fast lifvet är en plåga;
 Men borgen öpnas ren, jag folket nalkas fer.

S J E T E S C E N E.

DOMALD. Folket.

En af Folket.

I hela folkets namn för dig jag faller ner,
 At tacka för din nåd; och at i vördnad tyda,
 Huru en så mild monark vi med förkjuning lyda;
 Vi känna ditt beslut; du landets fader är.

DOMALD.

Olyckeliga folk! du mig din vördnad bär,
 Och samma ögnablick du siter ut mitt hjerta.
 Stig opp, jag krossad är, jag delar all din smärta:
 Men, i så allmän nöd, hvad söker denna tropp,
 Som sina spridda hår med blommor fästat opp,
 Och denna hvita drägt och dessa kranlar bära?

En af de hvitklädde.

Vi med en nitisk bön af Himlens nåd begåra,

At

At han bland oss i dag sitt offer välja må,
Och vi en lycklig rätt til evig glädje få.

DOMALD.

Hvad blindhet! store Gud! — O folk! jeg icke döljer,
Vid denna offerfest at fasan mig förföljer.
Om til så gruslig tjenst min svaghet tilstånd gaf,
Har jeg ej grymhet nog at vittne bli deraf:
Jag Ottar har befalt för er tillådes vara.
Ack! måtte Himlens nåd mot er förtviflan svara!
Och måtte framför alt så villfint raseri,
Til sista barnabarn, ej mera öfvadt bli!
Se här den sista suck, af Domald offiad blifver,
Då han sitt blinda folk til villan öfvergifver.

SJUNDE SCENE.

Folket.

En af Folket.

Hvad denna milda Kung med rätta vördad är,
Som för en endas lif så mycken ömhet bär!

En af de hvithäade.

Mot Gudars helga rätt dels ömhet så långt brinner:
Vi önske at vårt blod på Salas altar rinner.
J folk! som len i dag en lycklig framtids hopp,
Gån, at vårt rena nit til offret muntra opp;
Gån, at på Góthers vis med edra långer åra
De Gudar, vi vårt blod i dag til offer bära.

En Röst.

Ädle bröder! gån at njuta
 Allrahögsta sällhets lott!
 Gån, ert blod i templet gjuta,
 At förfona landets brott.
 Ack! då edra dagar sluta,
 Börjas eder sällhet blott.

En Annan.

Den Gud, den Öfvergud, som med sin hammar krossar
 De ilskna Refars djerfva hår;
 Som öfver bergens troll sitt hånmedöga bår,
 Och fjällens starka fogning lossar;
 Han ockfå luftens Gud och grödans Herre är.
 Dig vår förtviflan nu besvär,
 At Sveas usla lämning skona.
 Ack! må det rena blod, som du i dag begår,
 Din tända vredes blixtn förfona!

En Annan.

Ädle bröders sälla tropp,
 Som ditt lif för folket gifver!
 Vallhalls portar låsas opp;
 Och din ära lika blifver,
 Med ditt segerfulla hopp.

Chor.

Ädle bröder! gån at njuta
 Allrahögsta m. m.

En af de hvitkläddade.

Ja, ren i våra bröst en Himmelsk glädje brinner:
 Hvad världens sällhet snart försvinner!

Hvad

Hvad vår b r billig afund ge!
 Ack! d  vårt blod i templet rinner,
 Vi redan Gudars  ra se,

En af Folket.

De dystra fj llar likt, som opp til molnen sträckas,
 Der af en evig is de kala toppar täckas,
 Vårt land i flere år har nekat minsta skörd.
 Ack! m tte Himlens  mkan väckas!
 M  inför Gudars thron vår luckan blifva h rd!

En Annan.

Du, krigets f feliga Gud!
 Gif åter dina söner styrka,
 På  rans f lt at lyda dina bud,
 Och fordna hjeltebragder yrka!
 Då vi til striden gå för fosterlandets r tt,
 Ej dödens  tyn ofs f rf rar,
 Ty efter gammalt vikingsl tt,
 Dit altar relas skall på nederlagda härar.

En Annan.

 n l nar du med segrens lof
 Den eld i hjeltens ådror svallar;
  n du til  lars f lla hof,
 Dets tappra själ ur striden kallar.

Chor.

Du, krigets f feliga Gud!
 Gif åter dina söner styrka,
 På  rans f lt at lyda dina bud,
 Och fordna hjeltebr gder yrka!

En Röst.

Men ack! mot våra plågors hår
 Vi fåfångt våpne våra armar:
 All räddning ute är,
 Om Himlen sig ej inart förbarmar.

En Annan.

Han ej en evig vrede bår,
 Han skall vår bön ej längre neka;
 Vårt offer skall dets nåd beveka,
 At rycka plågan bort, som Svea land förtår.

Chor.

Ädle bröder! gån at njuta,
 Allrahögsta fällhets lott;
 Gån, ert blod i Templet gjuta,
 At förlona landets brott.
 Ack! då edra dagar sluta,
 Börjas eder fällhet blott!

FJERDE ACTEN.

FÖRSTA SCENE.

OTTAR, Folket.

OTTAR.

Du folk! som upfylt är af angenäma hopp,
Råds; nya stormars ras, kan hända, relas opp,
Jag icke vera kan hvad Himlen Svea ämnar;
Men dessa ögnablick, då nyfs jag lifvar lämnat,
Hvad han förfärad var! med ögat vändt mot skyn,
Som om dels visher fäst en hård och grym förflyn,
Han ropre öfverljuddt uti en helig isver,
Oblidkliga Gud! du mig befullning gifver,
Jag lyda skall din lag, din strånga händeröst,
Ja, jag dig lyda skall med döden i mitt bröst.

En af Folket.

Ack! kan väl Himlens hat oss flera plågor spara!

OTTAR.

Jag ingen kunskap har om denna nya fara,
Och på hvad ovant fått sin hämd Förfynen styr,
Men tror mig likväl se hvad smärta lifvar bryr.
Det detta offer är, hvartil han häpen kastar,
Som dels förlagda själ uti förtviflan kastar;
Gå, sade han til mig, och Svea folk bered,
At lyda Himlens lag; gå, fordra deras ed.

En

En af Folket.

Hvad nytt, hvad ovant fâtt at vâra hjertan fâlta?

En af de hvitklâdde.

Vi alla nâjde dô fôr vâra brôders bâlta.

OTTAR.

I denna grymma nôd hôr ej min forskning til,
Om himlen hållt bland er sitt offer vâlja vil:
Och skulle ej defs nåd et heligt uplât krôna,
Han âger andra fâtt at gynna och belôna.

En af Folket.

En lika âdel nit hos hela folket bor.

OTTAR.

Så svârjen vid den Gud, hvaraf ert vâl beror,
At utan fôrbehåll defs strånga lagar hylla,
Och, på hvad fâtt tom hållt, at defs befallning fylla.

En af Folket.

I hela folkets nâmn jag ovillkorligt svâr,
At Himlens vrede ge hvad offer han begâr,
Han fordre vâra barn, fôrâldrar, eller makar:
Fôrbannad vare den, som Gudars rât fôrâkar!
Mâ hâmden tullen qval uppå defs dagar strô!
Mâ han af plâgor tård, i långsam hêllet dô!
Mâ han i Narstronds qval ur dôdens armar falla!

Hela Folket.

Ja, din fôrbannele må drabba på ois alla!

OTTAR.

Hvad hållt som tolkas kan af ôdets strånga lag,
Man sig bereda bôr til något fâllsamt slag;

Jag billigt rådes alt, ty sjelfva Iſvar ſade,
 At Sveas tappra folk, ſom aldrig báfvar hade,
 Och altid oförſkräckt har vågat lif och blod,
 På denna ſtora dag behöfver alt ſitt mod.
 Men Ingjerd nalkas hit; hvad hållt hon ockſå föker,
 Dels kón, dels vankelmod, vår fruktan blott föróker;
 På händens grymma ſtund bör hon ej ſynas hár.

ANDRA SCENE.

INGJERD. OTTAR. *Folket.*

INGJERD.

Folk! jag i Himlens namn, förtrviſlad, dig beſvär;
 Gå ej, med mánſkoblod at Gudarne beveka;
 De låna denna róſt at ſådan grymhet neka.

OTTAR.

Och genom Ingjerd ſjelf vi Domalds tillſtånd fått!

INGJERD.

Ack! huru har jag ej begråtit detta brott!
 Då förſt ſå gruſlig bön min ſvaghet våga torde,
 En rysning mig förſagd och tungan ſtelnad gjorde;
 Knapt förr mitt raseri på Domalds styrka vann;
 Ån mitt förſkräckta bróſt af afgrunds lågor brann;
 Så händens ſtrånga Gud mig öpet har förklarar,
 At ej min grymma bön emot dets vilja ſvarar.

OTTAR.

Förqvåf er ſåſångt qval, ſom herrſkar i ditt bróſt;
 Der ár ju, Drottning, nog, at lyda Himlens róſt.
 En irrig bildningskraft bör ej din ſjál förleda;
 Den Guden, du har tjent, ſkall ock din ſtillhet freda.

G

INGJERD.

INGJERD.

En irrad bildningskraft mig ej i plågor för,
 Nej, det är Himlen sjelf, som all min smärta gör;
 Det är allena han, som min förtviflan våller,
 Som för min skrämde syn en afgrund öpnad håller,
 Och hotar at jag snart des botten måra skal.
 Jag vet ej til hvad höjd af mina olycksfall,
 Än dessa ögnablick vid hjertat fasen lådar; —
 Jag ser et blodigt lik, jag fallna kronor skådar.
 Jag templer upfyllt hör af fäneliga skrån,
 Jag våra Gudar ser med affky hasta dån;
 Bland åskans starka slag, som tempelhalvfen skaka,
 Jag än et utrop hör af son, och mor, och maka;
 Än hvåser Midgards orm, med ögar tändt af hopp
 At hela Odens ått, förfärlig, sluka opp.

OTTAR.

Med denna fasans magt, som lå ditt hjerta anar,
 Jag tror at Gudars nåd dig endast nu förmanar
 At lämna dessa rum; på håmdens grymma dag,
 Vi hårdat våra bröst at lyda Himlens lag.
 Snart Ifvar synas skall; man offerer för tilhanda:
 Gå ej, med håmdens röst at dina suckar blanda;
 Din ädla blödighet du genast spara bör
 En åsyn, som mig sjelf bestört och slagen gör.

TREDJE SCENE.

INGJERD. OTTAR. IFVAR. *Prästler. Folket.*

IFVAR.

Vik, Drottning, härifrån: lyd, dyrka Himlens röst.
 Han nekar här ditt kön, men mer ditt svaga bröst,

Til

Til hånnde Gudars dom bland ols at vittne vara.

INGJERD.

Ack! hvilka grymma bud har du at ols förklara?
Såg, kan jag ej deraf en grufelig kunskap få?

IFVAR.

Håll! darra at af mig din önskan höras må!
Den stunden komma skall, den stunden ren år nåra,
Som dig förklarar alt; och du skall afvund båra
Til dessa ögnablick, då än du inter låg,
Och öder i sin natt för dina ögon låg.
Vik genast härifrån, dig Himlen rådda söker.

INGJERD.

Hvart ord, hvart ögnablick min fasa mer föröker.
Såg hvilka grymma qual som kunna hota?

IFVAR.

Nej,

Lyd genast Himlens röst, och fly, och fråga ej.
Hvad? Drottning; vil du än de Gudars hämd förtjena,
Som dig et nyttigt råd i dag behagar låna?

INGJERD.

Hvad hotelser! hvad språk, som jag ej väl förstår!
Jag lyder Himlens bud, jag lemnar er, och går;
Men måtte edert nit vid ålyn af min smärta,
Från flere grymma slag förskona detta hjerta!
Du, Salas högsta präst, och hämdens vreda tolk!
Fråls Domald, fråls min son, och fråls et uselt folk!

IFVAR.

Gån, präster, i det nit som edra hjertan lifvar,
At altaret förse med bindlar, blofs och knifvar;

Jag eder följa skall då häanden stundar til;
 Men först jag några ord med Ottar tala vil.
 Du folk! på sidan tråd, jag skall dig snart förklara
 För hvilka offers blod dig Himlens nåd vil spara.

FJERDE SCENE.

OTTAR. IFVAR.

OTTAR.

Den Gud, den store Gud, som Domald hädat har,
 Ocklå, til billigt straff, dets skarpa syn betar;
 Och Agne, som befalt at offerfeiten skåda,
 Allena varit nog at Himlens sak förråda,
 Min omsorg fångslat har ibland en menighet,
 Som ej ännu sin dom och ödets vilja vet:
 Jag honom misstränkt gjort at åga Domalds öra,
 Och at från Himlens bud sin svaga Konung föra.

IFVAR.

Ja, jag med visshet hör Försynens händeröst
 Mot Domald och dets son, som talar i mitt bröst;
 Han ock befäller mig at denna omsorg prisa,
 Som i et heligt vårp dets nåd dig låtit visa.
 Jag fordrar Domalds blod, jag skyndar: men at alt
 Må i den ordning ske, som Himlen har befalt;
 Bör jag dig ej förut til Svea Kung förklara?

OTTAR.

Nej, mätte Gudars hat tilförne blidkadt vara!
 Låt Domalds unga son i templet framförd bli,
 Gif derom hemligt bud åt fadrens raseri,
 Han skall, til dets förtvar, sig in i templet kasta,
 Och samma ögnablick i dödens armar hafsta.

IFVAR.

IFVAR.

Men tror du, Svea folk sin Kronprins lemna skall
Til offer för min hand?

OTTAR.

I Himlens namn befall.

Det är ej människors rätt du skall i dag begära:
Med hånnde Gudars straff er nitiskt folk förfåra,
Om någon djerfhet har at strida dig emor;
Och hopen darra skall i stoftet för din fot.
Om den ej tvingas kan, at sjelf sin Kung förtrycka,
Hvad möda at er barn från några qvinnor rycka?
Til detta helga värf jag utlett har den tropp,
Som önskar at sitt lif i templet offra opp:
Då Himlen hårdhet haft at deras blod förtkjuta,
En ny och ädel rätt de med förkjusning njuta,
At vinna lika lön och lika sällhet nå.
När alt fullkomnad är, kan hända, Ifvar, då,
Om eljest Gudars bud mitt öde lå befälla,
Det torde vara tid at mig til thronen kalla.
Allenast först i dag de onda öfvervinn.

IFVAR.

Jag följa skall ditt råd. Folk! tråden åter in.

FEMTE SCENE.

OTTAR. IFVAR. Folket.

IFVAR.

Du folk! som söker nåd, bered ditt bröst och öra,
Med vördnad och med skräck at Himlens vilja höra:
Den målnbetäckta gräns för mig han brutit har,
Som för er mörka lyn en framtids djup betar:

Jag går at Gudars lag för edra hjertan yrka.
Du verld! i tytnad hör. Folk! darra, lyd och dyrka.

OTTAR faller på knå med folket.

Vi böja våra knån, at höra Himlens bud.

IFVAR.

Er fruktan blllig är; få hören händens Gud;
Han talar: Galna folk! du mig förfona tänker,
Då offrens varma blod du på mitt altar stänker:
Ditt offer och din bön de öka vreden blott;
Jag vill ej dyrkad bli bland edra djerfva brott:
Då gudlösheten fräckt i sjelfva templet talar,
Jag vid ert nit, er bön och edra offer falar.

Folket.

Ack! är då ingen nåd?

IFVAR.

Den Gud som straffa ver,
Han har också er haf utaf barinhertighet;
Ät er han genom mig en såker råddning lånar,
Som edert vankelmød kanhända ej förtjenar.
O Gud! gif detta folk den anda du begår;
At ej din stora nåd i dag förlorad är!

Folket.

Hvad fordras då af oss?

IFVAR.

At ovilkorligt lyda
De frugtansvärda bud jag skall för eder tyda.
Jag har i ödets bok med mina ögon sett,
Och funnit hvilka brott ert grymma straff beredt:
Då er förmåtna Kung vår gudalåra horat,
Har edert kalla nit defs stolta djerfhet motat?

Har

Har ni en enda gång förfågtat Himlens lag?
 Nej, trålar för er Kung, ni dyrkat dets behag.
 Den Gud, ni hådas sett uti sitt eget tempel,
 Har då af eder gjort et frugtansvärdt exempel,
 Hur dessa djerfva folk hans allmagt straffa skall,
 Som trötta ut dets nåd och rusa til sitt fall.

En af de hvitklädde.

Må strax vårt gutna blod Förlynens vrede lindra!
 Ej Domald djerfhet har, at längre offret hindra.

IFVAR.

Den Gud, ni edert lif til villigt offer gett,
 Er helga föresats med sållsynt nöje sett;
 Han lofvar, af sin nåd at er et tecken skänka,
 Men nekar, at ert blod på våra altar stänka;
 Af villans uphofsman han fordrar ut sin rätt,
 Och stadgar til sin hämd et mer förfärligt sätt;
 Et mera brottsligt blod skall för dets vrede rinna,
 Om Svea minsta nåd skall för dets ögon finna;
 Han fordrar Domalds son.

En af Folket. (De resa sig alla opp med fasa.)

O salansfulla dag!

En Annan.

O Gud! förskona oss från detta grymma slag.

En Annan.

Nej, aldrig Domars blod skall våra altar sugta.

IFVAR.

Du folk, som aldrig lär at Himlens lagar frukta!
 Vål, du skall straffadt bli; de vreda Gudars magt
 Naturens hela krets mitt välde underligt.

Blif

Blif, Himmel, hård som järn! Jord, neka minsta gröda!
 I, plågor, tumlén er at detta folk föröda!
 Pest, hunger, eld och svård! J, fädelga bud
 Af rikens undergång och en förtörnad Gud!
 Min röst befäller er, at alla er förena
 Emot de galna folk, som Himlens rätt förmäna.

En af Folket.

Ja väl; vi kunna dö, men ändra ej beslut.

IFVAR.

Så tror ni det är nog från jorden plåns ut?
 Nej, hämdens grymma slag skall er i grafven följa,
 Och er fördömda själar i Lokes afgrund dölja:
 På detta dylra rum, der smärtan evig är,
 Ibland förtviflans skri, bland plågoandars hår,
 Som til fördubblad skräck i edra hjertan rasar . . .
 Nåd! nåd! O store Gud! Jag för min målning farar:
 Förskona detta folk, lär der at ändra sig;
 Och gif den svaga mod, at bättre tjena dig!

OTTAR.

Folk! denna grymma dag jag med förtviflan skådar,
 Och salsans tunga magt vid minna läppar lådar;
 Jag idel olycksfall på alla kanter ser,
 Och dessa grymma qual mitt hjerta trycka ner.
 Långt från, at för vår Kung er trohet skulle tryta!
 Men Himlen har vår ed; hvem vågar honom bryta?
 Man vet til hvilka straff dels åra mened dömt.
 Bort det, at vi vår pligt mot Kungahuset glömt!
 Men, då ej Himlen vil oss Domar längre gifva,
 Kan han af Odens stam en annan telning lifva.

IFVAR.

Jag ej et ögnablick en fåfång ålyn tar
 Af dessa låga skål, som månskelig svaghet har.
 Skall lydnad då en följd af egen insigt vara?
 Hvad dårskap, store Gud! at ditt beslut förklara!
 Jag Thors befallning tår; det borde vara nog,
 Om ödet detta folk med blindhet icke slog:
 Det år ej vårdigt nog at främja Gudars åra;
 Jag af dels vankelmod, skall ingen tjänst begåra.
 Men J! som er i dag i templet offra tänkr,
 Förlynen åt er nit en rik belöning skänkt;
 Dels nåd har kallar er, at sina lagar hylla;
 Så följ en alle mig, at dels befallning fylla.
 Gån, i det fålla hopp, som eder lycka gjordt,
 At föra offret in vid templets östra port.
 Förbannad vare den, som minsta motstånd vågar,
 Emot det helga nit i edra hjerran lågar!
 Det vare eder vän, er bror, er son, er far,
 Fåll honom genast ner, han Himlen trottsat har.
 Du, Ottar, skynda dig at del i festen taga;
 Ock folk! om edra bröst ej åro alt för svaga,
 Så prisen med er fång den Gud jag hämnas skall,
 Och er förlösa vill från flera olycksfall.

SJETTE SCENE.

Folket.

En af Folket.

Ack! i de grymma qual som våra bröst förfära,
 Hvem vågar at sin bön för hämdens Herre bära?

H

Nej

Nej, endast jammerskri, och klagolånger blott,
 De passa för vår nöd och våra plågor's mått.
 Vi endast lefva än at gråta och at sörja,
 Olyckeliga folk! må eder klagan börja!

En Röst.

Likt fången, som blir förd til döden,
 Vårt hopp för alltid krossadt är.
 Den nåd, den grymma nåd, som Himlen för oss bår,
 Långt från at gynna vårt begär,
 Förökar våra olycksöden.

En Annan.

O Gud! jag andra tider sett:
 Det folk, som innan kort blir plånadt ut af jorden,
 Som suckar kring den graf Förlynen der beredt,
 Har fordom herrskat öfver Norden,
 Och sina grannar lagat gett.

En Annan.

De skola ej sin vrede dölja;
 Snart i vår undergång blir deras arghet släckt:
 De med sin tunga magt vår lilla lämning hölja.
 Så, et förfärligt skepp, af hvassa klippan bräckt,
 Då stormarne des's vrak förfölja,
 Begravdes i den djupa bölja,
 Som des's förakt tilförne väckt.

Chor.

Likt fången, som blir förd til döden, *m. m.*

En af Folket.

Hvad dessa forgeskri en vredgad Gud behåga!
 Folk! hören icke opp, at sucka och at klaga.

En

En Röst.

Ack Domar! grymma olyckslott!
 Ej Gudars vreda hämd sitt eget blod förskona!
 Din hjesa årnades en Krona,
 Men du skall bära bindeln blott.
 Du döden för en spira finner,
 Och all din lycka blir förödd:
 Så, plantan af en ek, til skyars granskap född.
 I sina första dar förtrampas och försvinner.

Chor.

Ack Domar! grymma olyckslott!
 Ej Gudars vreda hämd sitt eget blod förskona!
 Din hjässa årnades en krona,
 Men du skall bära bindeln blott.

FEMTE ACTEN.

FÖRSTA SCENE.

INGJERD.

Folk! såg, i Himlens namn, hvad sasa här beredes?
Förtviflans mörka moln för allas ögon bredes,
Man darrar öfver alt för hämdens grymma slag:
Hvad är vårt öde då och Gudarnes behag?
Har redan offret skedd? Har Isvar ren förklarar,
At ej Förtlynens nåd mot vår förtviflan svarat? —
Hvad tyftnad! — Ulla folk! er sasa jag förstår;
Vår bön förlorad är, ofs Himlen lika slår.
Ack! jag har vågat alt at kunna frålla eder,
Men Gudarne mitt hopp til jorden slörtar neder;
Jag då med er skall dö, och i mitt nya val
Til minsta se et slut på våra grymma qual.

En af Folket.

Hon vil med ofs förgås! — och vi . . o brott! o sasa!
Förtviflan, ånger, blygd i våra hjertan sasa,
Hvad ömhet för vårt väl i hennes ögon brann!
Ack! til sin egen sorg hon icke sluta kan,
Hvem har väl grymhet nog, at hennes ålyn båra?
Ack! flygtom vid de qual, som våra bröst förtåra.

ANDRA

ANDRA SCENE.

INGJERD.

Hvad? midt i Salas flott jag öfvergifven är;
 Min åsyn öfver alt den dystra fasan bår.
 Hvad brott har jag begått? hvad våller all min smårta?
 Jag trodde åga dock et obefläckadt hjerta.
 Ack! på hvad ovifs grund är människans sållhet bygd!
 Oblidkelige Gud! du leker med vår dygd.—
 Men hvadan denna skräck, som alt mitt lugn föröder,
 Och den förtviflans eld, som jag i själen föder?
 Mig Himlens vreda hand med håndegisslar slår,
 Och Hælheims mörka magt omkring min sida går:
 I dygdens stilla famn jag mig förgäfves döljer,
 Jag all den fusa bår, som stora brott förföljer,
 Och rådes dock ännu för nya olycksfall.
 Ack! i min plågas höjd jag Domald söka skall:
 Han om sitt rikes dom bör underrättad vara,
 Han för mitt håpna bröst skall ödets lag förklara.
 Om nåden ute är, råtttrådiga Förlyn!
 Ack! öppna då min graf! . . Men Gudar! hvilken syn!
 Det sjelfva Domald är, förvirrad, blek och slagen,
 Mot templets slutna port af fasans yrfel dragen.

TREDJE SCENE.

INGJERD. DOMALD.

INGJERD, som springer emot Domald.

Ack Domald! stanna kvar: låg, huru Himlens hand
 Bereder nya straff för detta usla land?

H 3

DOMALD

DOMALD, i raseri.

Hvem håller mina fjät?

INGJERD.

O Gud! hvad dyfter fasa,
Och hvilka mörka qual uti dels ögon rafa!

DOMALD.

Vik undan, lämna mig.

INGJERD.

Ack! låt mig, för min död,
En gruffig kunskap få om denna grymma nöd,
Som din bestörta själ uti förtviflan jagar.

DOMALD:

Nej, Domar, jag skall dö at frälfa dina dagar.

INGJERD.

Hvad? medan dödens qual dels slagna mor förtår,
Mån också Domars lif i någon fara år?
Ack! måtte Gudars nåd omkring dels hjäffa vaka!
Ack Domald! säg min dom; kån grymme, kån din maka;
Kån Ingjerd.

DOMALD.

Ingjerd hon! — hvad hon min smärta ökt! . . .

INGJERD.

Hör dels förtviflans skri!

*DOMALD, kastar up ögonen, känner Ingjerd,
och vänder sig bort med fasa.*

Du månsko offer lökt —

Du har din önskan nått — du deraf frugten skördar —

Man detta ögnablick din son i templet mördar.

INGJERD.

INGJERD.

Hvad!

DOMALD.

Af en tigerflock ifrån sin amma ryckt,
I dessi falans hvalf, til døden innelyckt,
Skall snart des unga blod på våra altar gjutas:
Du velat få . . .

INGJERD, *svimmar.*

Jag dör.

DOMALD.

Des lif, des plågor slutas . . .
Men mina återstå . . . J, portar, öpnar er!
Bryter up tempelporten.

IFVAR, *innauföre.*

Hvem nalkas?

DOMALD.

Er monark.

IFVAR, *som tillslutar porten strax Domald
kemmit in.*

Du är ej Konung mer:
Din spira fallit har ur dina svaga händer,
Til tidehvarfvens skräck, sitt offer Himlen sänder.

FJERDE SCENE.

INGJERD, *som lifvas åter.*

Hvar är jag? — Himmel! du, som mina plågor styr,
Ack! återgif den död, som, til min smärta, flyr!

Oblid-

Oblidkelige Gud! Du kring min hjesfa vakar,
 Du för min skumma syn din hånlegiffel skakar. —
 Hvad plågoandars hår! Hvad blodbestänkta lik! . . .
 Ack Domar! ack min son! jag hör ditt spåda skrik . . .
 Din mor, din grymma mor, ditt hjerta genombårar,
 Och sin gemåls - - och jag, jag usla faller tårar —
 Ack, i mitt raseri, jag hellre gråta bort,
 Då jag et heligt blod til offer fordra tordt;
 Då jag, i sáfångt hopp at lindra Domalds öden,
 Med et förblindadt nit beredde honom döden.
 I dessa satsans hvalf jag honom söka vil. . . .
 Förgåfves! . . . templets port med bommar slutes til.
 Må åskan störta ner at dessa murar språnga! —
 Men hvilka gälla skri igenom luften trånga?
 En tatrik menighet sin våg til borgen för.
 Hvad raseri! hvad gny! Jag döden nalkas hör.

FEMTE SCENE.

INGJERD, AGNE, med en myckenhet Stridsmän.

INGJERD, springer emot folket i raseri.

Barbarer! skall mitt blod för edra fötter flöda?
 Der blir ert minsta brott, at eder Drottning döda:
 J, vilddjur! som förut förskräckt en håpen nord,
 Med eder egen Kungs och eder Kronprins mord!
 Så skynden, at min graf vid deras sida bädda.

AGNE,

Ifrån fördärfvets brant vi hafva dem at rädda.

INGJERD, stillar sig litet.

Hvad? åren j ej då ibland den tigertropp,
 Som detta ögnablick min son har offrat opp?

AGNE.

AGNE.

Ack! i ditt grymma qval du icke Agne känner.

INGJERD.

I den förtviflans eld, som nu mitt hjerta bränner,
Jag hvarje dödlig skyr, mig lifvet fäla ger.
Förkrossen dessa hvalf!

AGNE, med folket, stöter omkull dörrarne
och en del af muren.

I murar! fallen ner.

SJETTE SCENE.

DOMALD, omringad af präster vid altaret, så at han ej syns.

INGJERD. AGNE. IFVAR. Präster. Folket.

IFVAR, som möter folket.

Förmåtna menighet! uti din yrrel stanna.

AGNE.

Mot en förrådsk präst med styrka er bemanna:
I templet trångom in.

IFVAR.

Fly, frugta Himlens hand;
Förlöf, du djerfva tropp!

AGNE.

Förakten vantrons band!
Hur stort för sin monark at sina vapen hvässa!

IFVAR.

Räds, Himlen dessa hvalf skall störta på er hjässa.

I

Fly

Flyn*undan!

AGNE.

Trångom fram: låg ofs hvar Domald är?

IFVAR.

I, präster, gifven rum! -- förmåtna flock! se där,
Se där den djerfva Kung, som er exempel gifvit!
Folk! bäfva vid dess brott, och hur han straffad blifvit.

INGJERD.

Ack!

svimnar

AGNE.

Dig, förrådare, och dessa lastens värn
Skall straffer förestå: folk! fångsten dem i järn,
Och rycken Domar bort ur dessa villdjurs händer.
Men än ur dödens famn vår Konung luckar lånder;
Ack! hastom til dess hjälp.

DOMALD, lifvas och ser på Agne.

Hvad? då jag redan dör,

Ack! är det hämdens röst, som jag omkring mig hör? --
Ack Agne! är det du? -- Skall jag den glädjen njuta,
I famnen af en vän at mina ögon sluta,
Och ej i tigrars sköt?

AGNE.

Ack lef, och dyrkad blif!

DOMALD.

För mig är det förlent -- Men Gudar! Domars lif...
Ack! är han räddad än?

AGNE.

Ja, Himlen vare åra!

Men hvem har djerfhet haft, på dig at vapen bära?

Säg

Säg, at vår grymma hämd dets straff bereda kan.

DOMALD.

Han genast värdig lön för sin misgärning fann.
 Då jag, til Domars värn, mig in i templet hastar,
 Man sig kring mina sjärl på alla sidor kastar;
 Mot altarfoten förd, af Ifvars raseri
 Jag säkert utledd var, at der et offer bli:
 Man sade, Gudars dom på mig fullkomnas borde,
 Med svärdet i min hand jag länge mötstånd gjorde;
 Til slut af Ottars arm jag dödligt särad blef:
 Men, af den yrsla stark, som nu mitt sinne dref,
 Jag genast i dets bröst mitt svärd til fästet sänkte:
 Se, hvar han fallit har.

AGNE.

Den död du honom skänkte,
 Var alt för lindrigt straff; men hvad befaller du
 Om denna djerfva flock, som fångstas här ännu?

DOMALD.

Om några ögnablick jag än får lifvet äga,
 Jag ärnar då, om alt at dig min vilja säga.
 Men kalla Ingjerd hit.

AGNE.

Vår Drottning lyntes här,
 Då jag til templet kom — O Gud! hon svimnad är!

DOMALD.

Fråls henne! — Store Gud! må jag den glädjen smaka,
 At trösta, vid min död, en öm och älskad maka!
 För henne hit.

*INGJERD, som lifvas och stöter bort Agne i
förtviflan.*
Gå bort! all hjälp jag hatar nu.

AGNE.

Dig Domald kallat har.

INGJERD med låfvinger.

Hvem? — Domald, låger du?
Ack! lefver han vål än? Månn Himlen sig förbarmar?

AGNE.

Ditt samtal han begär i sjelfva dödens armar,
Dets blod förrunnit har, dets kropp är redan kall.

INGJERD.

Ack Gudar! — Agne, ja, jag honom söka skall,
Jag snart skall finna slut på mina olycksöden,
Led mina mätta fjät — du leder mig til döden —
Ack skynda, skynda — håll — förtviflan mig betar! —
Uti min makas blod jag usla trampat har.

DOMALD.

Kom, Ingjerd, at af mig det sista afsked taga,
Jag glömmet dina fel — vi äro alla svaga.
Förlåt, om jag förtryckt af mina plågons mått,
Et blindt men välment nit för håstigt förebrått.

INGJERD.

Hvad! mig i dödens famn du ger din vänskap åter;
Nej ver, mitt grymma brott jag mig ej sjelf förlåter.
Ack Gudar! det är jag, hvars blinda raseri,
Allena bordt et mål för eder vrede bli. —

Den

Den store Domald dör — och jag, deßs usla maka,
Jag skulle lefva! . . .

DOMALD.

Lef, at öfver Domar vaka,
Lär honom vårdig bli den gamla Yngves ätt,
Lär honom Kungars pligt och mänsklighetens rätt.
Må aldrig likars blod i våra tempel rinna! —
J präster, som i band ännu af vantro brinna,
Och vänta, til er död at jag befallning ger;
Ni detta straff förtjent; — men jag förlåter er.
Som ni, jag hämdens Gud min dyrkan ej vil skänka;
Men, at et irradt folk ej mer i villan sänka,
Jag blott beröfvar er det vördnadsvärda kall,
Som endast Ni beklådt til eder Konungs fall, —
Och Agne, du, min vän, må andra präster söka,
Som blott predika frid, och dygdens värde öka.

AGNE.

Hvad ädelmod! ack lef til detta stora val!

DOMALD.

Den stunden nära är, som slutar mina qval;
Må jag då än en gång den sista vållust njuta,
At Ingjerd och min son i mina armar sluta!
Hvad ljufva ögnablick! ack Ingjerd! ack! farväl!

INGJERD.

Ack Domald! — grymma dag!

DOMALD.

Jag känner, at min själ

I deßs

I dessa ögnablick ur sina hand försvinner,
En vredgad hånnde Gud hon ej i flykten finner;
Han mild och rättvis är, han mig i skötet tar,
Och Ifvars grymma Gud et spöke endast var.

Han dör.

